

Fellesskapets diktverk

///

Visjonsnotater

Morfars hånd. Vi går tur i Kirkeparken i Fredrikstad. Jeg er fire år og vinker farvel til mine foreldre, som sitter på pleddet i gresset med kaffetermos og smørbrød. Jeg får aldri vite at «turen» bare skal vare et lite kvarter. Turen skal vare et helt liv. Vi rusler av sted. Morfar peker på trærne og blomstene. Han nevner dem ved navn. Eik, bøk, barlind, rhododendron, syringer. Duene vagger og gokler rundt beina mine, og de sandgule grusgangene stråler av varme. Den høyre hånden min strekker seg ut og peker. Jeg ser skyggen av en stor skikkelse mot sola, og jeg trekker utålmodig i morfars dressjakke. Det er et gråsvart dyr med butte horn og irrgønne flekker. Morfar skjønner visst ikke hva som skjer, men han følger på. Rådyret kaster en lang, svart skygge på gresset. Jeg vil opp på ryggen og ri. Morfar løfter meg, men bare for at jeg skal få ta skikkelsen i nærmere øyensyn. «Forsiktig Skulptur», hører jeg ham gjenta med en unnskyldende latter. Bronse? Jeg er ikke til å rikke. Jeg vil opp på ryggen,